

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Învierii Domnului

† ANDREI,

DIN MILA LUI DUMNEZEU EPISCOPI AL COVASNEI ȘI
HARGHITEI

*Iubitului nostru cler, cinului monahal și binecredincioșilor creștini,
har, milă și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, părintească
binecuvântare!*

Iubiți frați și surori în Domnul,

Glasul solemn al clopotelor care reprezintă glasul lui Dumnezeu, ne-a chemat și în această noapte la Sfintele Biserici, pentru a ne împărtăși de bucuria Slăvitului Praznic al Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Astăzi toate s-au umplut de lumină și sufletele noastre vibrează mai intens atunci când credincioșii exclamă într-un glas: Hristos a Înviat! Asemenea Mironosițelor venite din dimineață la mormânt sunt credincioșii care vin în această noapte pentru a primi vestea cea bună că „Hristos a înviat!”

Aș vrea ca ziua aceasta, zi de sfântă amintire în istoria mântuirii, să fie și de data aceasta, pentru noi toți, un prilej de reînnoire a credinței, a hotărârii de a fi mai buni, așa cum ne-a învățat Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El și-a dovedit dumnezeirea Sa și a învățăturilor Sale, precum zice Sfântul Apostol Pavel: „Hristos a dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin înviere” (Romani 1, 4).

Cartea de temelie a creștinătății, Sfânta Scriptură a Noului Testament, prin graiul Sfinților ucenici ai Mântuitorului, prin mărturia lor scrisă ajunsă și la noi, cu putere de document istoric, ne povestește cu multe amănunte cum s-au petrecut lucrurile și e bine ca în aceste momente să le rememorăm și noi. În felul acesta ne vom îmbogăți cunoștințele, ne vom întări credința, ne vom mângâia sufletele și vom fi ca cei care nimic nu-i mai poate clinti din credința lor.

Care sunt argumentele cu care Sfânta Scriptură apără realitatea învierii Domnului? Iată tema asupra căreia vom stărui în cele ce urmează.

În primul rând vom spune că nu este vorba în Sfânta Scriptură de argumente propriu-zise, pentru că Sfinții Evangheliști și ceilalți Apostoli nu poartă discuții cu cineva, nu vor să demonstreze că Hristos a înviat. Ei relatează fapte. Ca martori oculari: „Dumnezeu a înviat pe acest Iisus și la aceasta noi toți suntem martori”

(Faptele Apostolilor 2, 32). „Noi suntem martori ai acestui fapt”(Faptele Apostolilor 3, 15).

Nu trebuie să uităm nici o clipă că știrile ne vin de la martori oculari. Ei L-au văzut murind, îngropat și plâns, și-au pierdut speranța, s-au lepădat de El când l-au văzut la strâmtorare și apoi tot ei l-au văzut înviat din morți, deși nu se așteptau la așa ceva.

Când L-au văzut înviat, și-au recăpătat curajul, ba chiar au devenit îndrăzneți, au început să-L mărturisească în piețele publice, ei care cu câteva zile înainte se temeau să spună că Îl cunosc, cum a făcut Sf. Ap. Petru. Faptele îi sileau să le adeverească și să le mărturisească: „Nu putem să nu grăim cele ce am văzut și am auzit” (Faptele Apostolilor 4, 20), spuneau acum Sfinții Apostoli Petru și Ioan.

Când s-au dus Mironosițele la mormânt l-au găsit pe acesta gol. Au venit și ceilalți Apostoli și l-au găsit gol. Soldații care îl păzeau l-au văzut gol și s-au dus să raporteze comandanților lor. Vor fi venit și aceștia și l-au găsit gol. A apărut și un contraargument; căpeteniile și bătrânii poporului, intrați în panică, s-au asociat cu soldații, punând la cale o minciună: „Să spuneți că noaptea, când dormeați, au venit ucenicii Lui și L-au furat”(Matei 28, 13). Logica era slabă și fără argument. Dacă dormeau, de unde știau că L-au furat ucenicii? De ce dormeau în timpul misiunii? Cine ar fi îndrăznit să se apropie de un mormânt păzit de soldați și sigilat? Ucenicii, fricoșii, de ce L-ar fi furat din mormânt, ei care s-au temut să-L urmeze pe drumul Golgotei. Și-apoi dacă L-ar fi furat, cum a murit pentru a fi îngropat și păzit de soldați, cum a Înviat? Mormântul era gol pentru că Hristos înviase. Au și făcut cercetări, dar nu l-au găsit, pentru că El a Înviat.

Era viu și faptele vin să aducă mărturie și de această dată că mormântul era gol. S-a arătat, mai întâi mironosițelor evlavioase, în aceeași dimineață în preajma mormântului: „Bucurați-vă!”, le-a zis, „Nu vă temeți. Mergeți de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea” (Matei 28, 9-10).

S-a arătat și nu s-a ascuns. În aceeași zi s-a arătat lui Luca și lui Cleopa pe drumul Emausului (Luca 24, 13-31). Spre seară s-a arătat și fricoșilor Apostoli, zicându-le: „Pace vouă!”^{ib}. Evanghelia nu ocolește, nu ascunde spaima lor. Îl văzuseră mort și era normal să se înspăimânteze și să se tulbure; în mintea lor „li se părea că văd duh”(Luca 24, 37). Iar Învățătorul le-a zis: „Nu vă temeți, pentru ce vă tulburați și pentru ce se stărnesc asemenea gânduri în inimile voastre?”, și le-a oferit proba materială: „Priviți mâinile Mele și picioarele Mele, căci Eu însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți că Duhul nu are carne și oase cum Mă vedeți că am Eu”, apoi i-a întrebat: „Aveți ceva de mâncare? Și a mâncat în fața lor, apoi le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile”ⁱⁱ. Tot așa a procedat și cu Toma peste opt zile, care a fost absent de la această întâlnire, pe care îl va lăsa să îi atingă rănile din mâini și din coastă (Ioan 20, 26-28). S-a mai arătat la alți șapte apostoli printre

care și Petru la Marea Tiberiadei în Galileea și cărora le-a cerut de mâncare, tot pentru a-i încredința că nu este o nălucă (Ioan 4,22).

De aceea Petru mărturisește când va vorbi mulțimilor: „Am mâncat și am băut cu Dânsul după Învierea Lui din morți”(Faptele Apostolilor 10, 14). Și multor altora s-a arătat, peste cinci sute deodată c.f. I Corinteni 15, 6. Cel din urmă căruia i s-a arătat a fost Saul pe drumul Damascului – Faptele Apostolilor 9, 1 – întâlnire care a făcut din ucenicul lui Gamaliel, din prigonitorul creștinilor, cel mai înflăcărat martor al lui Iisus cel Înviat: „Dacă Hristos n-ar fi înviat, atunci zadarnică ar fi propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră”(I Corinteni 15, 14).

Învierea dovedește că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu. Învierea dovedește că învățătura Lui era de la Dumnezeu și poartă pecetea adevărului și ne descoperă pe acesta și cunoașterea cea adevărată.

Iubiți fii duhovnicești,

Sprijiți de faptul Învierii lui Iisus, pe care L-au văzut, cu Care au vorbit, de la Care au primit ultimele învățături asupra a ceea ce aveau de făcut, Apostolii I-au propovăduit învățătura și I-au făcut-o cunoscută până la marginile lumii. Acesta este un fapt minunat.

Cei care Îl propovăduiesc pe Hristos și învățătura Lui sunt oameni simpli, fără școli și diplome universitare. Pescari sunt cei mai mulți, dar și câțiva intelectuali, printre care și Sf. Ap. Pavel, dar și el cu o educație strict limitată iudaică. Și totuși ei cuceresc, ei convertesc filosofia antică greacă și latină și scriu cărți cu talent literar. Nu există carte tipărită în lume mai mult decât cea scrisă de aceștia, Noul Testament. Alt fapt minunat!

Vă îndemn să citiți zilnic câte un capitol din Noul Testament!

Faptele acestea minunate întăresc credința și ne fac să participăm la sărbătoarea Învierii Domnului cu încredințarea că sărbătorim cheia vieții și învierii noastre, căci dacă Hristos a Înviat și noi vom învia. Hristos a înviat și n-a mai murit. S-a înălțat la cer și e veșnic viu și ne ascultă, ne ocrotește și ne așteaptă. Trebuie să mergem la întâlnire bine pregătiți. Să devenim mai buni, să ne iubim unii pe alții, să trăim în bucurie și slujire reciprocă.

Iubiți credincioși și credincioase,

Dacă în regimul trecut se nega existența Mântuitorului nostru Iisus Hristos, acum asistăm la o altă rătăcire, în care nu se mai neagă existența pe pământ a Domnului Iisus, ci se caută batjocorirea Lui și a Sfintei Sale Biserici în diferite forme, ca bunii creștini să se îndepărteze de credința cea adevărată. Trăim vremea despre care Sfântul Evanghelist Ioan a zis: „Mulți amăgitori au ieșit în lume, care nu mărturisesc că Iisus Hristos a venit în trup, acesta este amăgitorul, acesta este antihristul”(II Ioan 1,4).

Să sporim credința noastră în Înviere, fiindcă, „cel care crede însă în Înviere, cu siguranță se va sili să trăiască în această viață cu bună luare aminte, pentru a putea să se bucure de bunătățile cele veșniceⁱⁱⁱⁱ”.

Lumea noastră de astăzi are mare nevoie de puterea Învierii lui Hristos. Renașterea noastră spirituală ca persoane și ca neam are nevoie de o credință sporită și vie în Hristos cel Înviat. Numai El ne poate ajuta să biruim patimile egoiste, ura și dușmănia, care dezbină familii și dezbină și neamul românesc.

Să ne purtăm ca fii ai Învierii și moștenitori ai învățaturii Sfinților Apostoli și Sfinților Părinți. Jertfelnicia și evlavia înaintașilor noștri ne sunt nouă, slujitorilor și credincioșilor Bisericii neamului românesc, moștenire și poruncă.

În anul acesta, 2018, An omagial al unității de credință și de neam și comemorativ al făuritorilor Marii Uniri de la 1 decembrie 1918, îi pomenim pe slujitorii Sfințelor Altare și pe credincioșii militanți pentru unirea Ardealului cu România și pe cei care au suferit prigoana sau închisoarea din partea autorităților timpului. Aceștia au ținut flacăra aprinsă a românismului în conștiința enoriașilor lor, sacrificând timp, energie, bani și uneori chiar libertatea pentru acest mare ideal național, românesc. Aici amintim doar pe Patriarhul Miron Cristea, născut în Toplița-Română, Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, precum și cinstitul cler și bunii credincioși ai Sfintei noastre Biserici din Arcul Intra Carpatic.

Fiecare dintre noi avem de oferit țării noastre fidelitate, disponibilitate și angajament statornic în credința noastră românească strămoșească.

Să-L mărturisim și noi pe Hristos cel Înviat din morți, rugându-L să întărească Biserica noastră strămoșească, care va oferi neamului nostru ca dar de centenar, Catedrala Națională Ortodoxă din București, care va fi sfințită în ziua de 30 noiembrie 2018 cu ocazia sărbătorii Sf. Ap. Andrei – Ocrotitorul neamului românesc.

Împărtășindu-vă din inimă aceste gânduri, vă îmbrățișez pe toți, preoți, cin monahal, și credincioși, tineri și vârstnici, dorindu-vă să petreceți Sfintele Sărbători ale Învierii Domnului în pace, sănătate și iubire.

Hristos A Înviat!

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor și smerit rugător

† Andrei
Episcopul Covasnei și Harghitei